Chương 51

Bóng Máu Kinh Người

Độc Cô Thanh Tùng cười ha hả, rút tay tả về, nhanh như chớp đẩy tay hữu ra, hét :

- Đến lượt Đại Đế Thần Phong Chưởng ! Ngươi chết đến nơi rồi

Tên Hắc Y Tôn Giả muốn thu Hóa Huyết Công về nhưng không còn kịp. Hai đạo kình lực chạm nhau, êm như ru nhưng tên Hắc Y Tôn Giả bị tung lên cao gần ba trượng, thân hình chưa rớt xuống đất, thất khiếu ra máu dầm dề, máu rơi vãi dọc theo đà bay của thân xác, vẻ thành một hàng dài lốm đốm.

Còn lại một tên, hắn ngây người lẩm bẩm :

- Phải ! Đúng, chính hắn !

Và trong thoáng giây sửng sờ ấy, hắn quên cái nguy cơ trước mặt. Độc Cô Thanh Tùng một cái lắc khẻ bờ vai đã tiến sát đến bên hắn rồi. Chàng cười gằn :

- Bây giờ ngươi mới chịu tin, kể ra cũng muộn ! Hãy chuẩn bị theo về với đồng bọn là vừa. Ít ra ngươi cũng hiểu được là mình chết về tay ai !

Tên Tôn Giả la to như hét :

- Phải, ngươi đúng là Độc cô Thanh Tùng ! Ta tin ngươi là Độc cô Thanh Tùng !

Và bất thần hắn tung mình vọt lên cao ba trượng. Nghiêng đà bay xoẹt tới toà thạch thất. Chân sắp chấm đất, miệng hắn vẫn tiếp tục la :

- Ngươi là Độc cô Thanh Tùng ! Ngươi là Độc cô Thanh Tùng !

Vừa thét la, hắn vừa phóng mình định trốn. Độc cô Thanh Tùng khẽ bĩu môi :

- Ngươi định báo động cho đồng bọn ? Ngươi trốn mà được với ta à ?

Chân điểm nhẹ vào đất, thân hình chàng như mũi tên vọt liền theo.

Quỷ Ảnh Vô Hình khinh công quả lợi hại có khác, tên Tôn Giả chưa rơi xuống, chàng đã đáp ngay nơi vọng cửa, đứng chăn lối.

Tên Tôn Giả trong thế lơ lửng đó làm sao phản công nếu chàng xuất thủ ?

Và quả nhiên chàng đã xuất thủ, với một tư thế thật đẹp mắt, thật nhẹ nhàng. Bàn tay chàng khẽ chớp lên, têntôn giả bay lộn nhào trở lại chỗ cũ.

Hắn không kịp rú lên, đầu hắn chạm vào đất kêu bốp một tiếng, sọ vỡ ra, óc trắnghoà lẫn máu hồng bắn tung toé.

Độc cô Thanh Tùngnhếch mép cười một nụ cười hiểm ác, lẩm bẩm :

- Tánh mạng cha ta, đừng nóilà ba tên hèn này thôi, dù quét sạch cả Huyết Ảnh Cung, chưa chắc gì ta hả dạ !

Dĩ nhiên cuộc chiến bên ngoài với tiếng la ó của tên Tôn Giả cuối cùng đã làm kinh động bọn người trong thạch thất.

Cánh cửa đột nhiên mở hoác, năm tên Tôn Giả hồng hộc chạy ra.

Chợt thấy Độc cô Thanh Tùng ngang nhiên đứng sừng sững trước mặt, chúng hừ lên một tiếng, và cùng đứng khựng lại .

Chừng như nhận thấy khoảng cách an toàn quá gần, chúng hoảng hốt lùi lại một bước, rồi hai bước. Và khi đã bắt gặp ba xác chết nằm trong vũng máu cách vùng cửa độ mười trượng, sự phẫn uất lấn át đi kinh ngạc, chúng hét lên :

- Tiểu tử, bọn ta lột da ngươi !

Năm thân hình cùng lượt nhích động, và mười bàn tay khua lên với hai màu đen, đỏ...

Năm bàn tay đen phóng Hàn Âm Chưởng, năm bàn tay đỏ phóng Hoá Huyết Công. Mười đạo kình phong hợp nhau cuốn tới, ầm ấm như núi ngã biển tràn, chực phủ xuống đầu Độc cô Thanh Tùng.

Nhưng chúng dù đông thêm gấp mấy, Độc cô Thanh Tùng cũng hông nao núng! Đã biết thực lực của chúng rồi, huống hồ chàng lại đề phòng cẩn thận ? Nếu Từ Diện Diêm Quân xuất hiện cùng lúc, chàng cũng xem thường, sá gì mấy tên Tôn Giả.

Bản ý chàng là muốn đối diện ngay với Từ Diện Diêm Quân và kẻ nào dám làm chậm trễ thời gian hiện giờ của chànglà cầm bằng cái chết.

Cho nên, không một chút đắn đo, chàng vận đủ mười thành công lực, hai tay cùng bung ra một đạo chưởng pháp Thần Phong Đại Đế.

Nhưng kình lực vừa bủa ra, chàng biến ngay sắc mặt ! Vì bọn Tôn giả đã thu công lại lúc nào chàng không hay, luồng chưởng phong mất mục tiêu, đập mạnh vào khung cửa, bật lên một tiếng, rung rinh mặt đất.!

Lớp đá nơi ấy nát nhừ, bụi đá bay lên tung toé và rớt xuống lốp đốp.

Vừa lúc đó, Từ Diện Diêm Quân hét to :

- Hắn là Độc cô Thanh Tùng đó, các người tránh ra mau !

Độc cô Thanh Tùng rít lên một tràng cười ghê rợn :

- Tránh đâu cho kịp ! Âm ti đang cần người, hãy thẳng đường mà về âm phủ cho đủ số !

Bóng màu tro liền đó chớp lên như biến, Từ Diện Diêm Quân vội vàng đảo bộ sang một bên, đồng thời hét lớn :

- Độc cô Thanh Tùng ! Ngươi tàn độc lắm !

Và không chậm một phút giây, lão hoành tay phản công lại một chưởng .

Bùng ! ...

Kình lực đôi bean chạm nhau, nổ ầm một tiếng dữ dội, toà thạch that rung rung như chực sụp đổ.

Từ Diện Diêm Quân chập chờn lùi trên ba bước.

Độc Cô Thanh Tùng lanh lảnh rít lên :

- Được lắm !

Vừa hiện ra, chàng lại biến thành bóng đen liền theo đó.

Bỗng nhiên, tiếng rú thê thảm vang lên từ bốn phía toà thạch thất rồi máu vọt cao, máu bắn dọc ngang như hoa pháo màu đỏ, khoảnh khắc nhuộm loang lỗ khắp tường đá, nền gạch !

Năm tên Tôn Giả mỗi tên một nơi ngã nhào xuống, máu từ thất khiếu tuôn ra thành vũng !

Loại trừ xong tám tên Hắc y Tôn Giả, Độc Cô Thanh Tùng đối diện với Từ Diện Diêm Quân, sanh mạng suy nhất còn lại trong căn nhà.

Quắc ánh mắt ngời hung quang chiếu thẳng vào mặt Từ Diện Diêm Quân, chàng gằn giọng :

- Ngươi còn muốn nói gì không ?

Từ Diện Diêm Quân không kém can trường , quắc mắt nhìn trả :

- Ta khen tiểu tử mạng khá lớn mới thoát chết tại Minh Đầm. Từ xưa đến nay chỉ một mình ngươi là duy nhất !

Độc Cô Thanh Tùng sá gì điều đó, chàng cao giọng thốt :

- Từ Diện Diêm Quân, ngươi biết tội chưa ?

Từ Diện Diêm Quân nhếch môi lạnh nhạt :

- Ta có tội gì ?

Độc Cô Thanh Tùng rít qua hai hàm răng :

- Sát hại Gia Gia ta ! Ngươi tất nhận rõ mối huyết cừu mà ngươi đã đào sâu giữa ta và ngươi rồi chứ ?

Từ Diện Diêm Quân thản nhiên :

- Tiểu tử ! Ai có chúa nấy ! Người đến hiền, ta đối hiền, người đến dữ, ta đối dữ. Khoan cao ngạo vội !

Lão hỏi vặn :

- Giờ ngươi hãy cho ta biết xem, ngươi làm cách nào thoát khỏi Minh Đầm ? Nói đi rồi hãy thanh toán nhau, nếu ngươi muốn !

Độc Cô Thanh Tùng bĩu môi :

- Ngươi cần gì phải hiểu việc đó !

Bỗng linh cơ xúc động, chàng nghĩ :

- Tại sao ta không hỏi lão về địa chỉ Huyết Ảnh Cung ?

Chàng lạnh lùng nói tiếp :

- Từ Diện Diêm Quân, ngươi có biết không ? Độc Cô Thanh Tùng thừa sức lên trời xuống đất, một vũng nước lạnh nơi lòng đất sâu kia làm gì được ta ? Chắc ngươi không tin ?

Từ Diện Diêm Quân cười một thôi dài :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Hãy nhìn mớ tóc bạc này, hãy nhìn đến gương mặt này, một kẻ trên trăm tuổi thọ mà ngươi xem như trẻ lên ba à ? Tội ngươi đáng chết !

Lão nói là làm liền. Bàn tay hữu đưa ra tung một đạo chưởng phong, đồng thời ban tay tả vươn đủ năm ngón đen như tô mực chụp vào mặt chàng.

Độc Cô Thanh Tùng quát :

- Dừng tay !

Chàng phóng chân vọt sang một bên, nói tiếp :

- Từ Diện Diêm Quân ! Hãy chỉ cho ta biết Huyết Ảnh Cung nơi nào, ta sẽ nói cho ngươi biết nhờ đâu ta thoát khỏi Minh Đầm. Ngươi bằng lòng cuộc đổi chác như vậy chứ ?

Từ Diện Diêm Quân cười ha hả :

- Hỏi ngươi là hỏi vậy chứ ngươi thoát khỏi Minh Đầm bằng cách nào mặc ngươi, có can gì tới ta ? Còn Huyết Ảnh Cung ở đâu, ngươi đừng hòng hỏi ta vô ích ! Cuộc đổi chác đó, vứt bỏ đi !

Độc Cô Thanh Tùng Cười lạnh :

- Vô luận Huyết Ảnh Cung ở đâu, dù trên trời hay dưới đất, ta vẫn tìm được như thường ! Đừng làm vẻ bí mật cho ta ngán !

Từ Diện Diêm Quân cười to :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Ta biết ngươi có Đại Đế Thần Phong Chưởng, một tuyệt kỷ khắc chế Hoá Huyết Công, nhưng ngươi không thắng nổi Tam Sư trong Huyết Ảnh Cung đâu !

Độc Cô Thanh Tùng giật mình thầm nghĩ :

- Trong Huyết Ảnh Cung có cả thảy là ba tiên sư, mà Từ Diện Diêm Quân là một ?

Chàng cười ngạo nghễ :

- Từ Diên Diêm Quân ! Cho dù ngươi khoa trương lợi hại của Huyết Ảnh Cung như thế nào, Độc Cô Thanh Tùng cũng xem như bãi đất hoang không hơn không kém ! Còn ngươi hãy nhận định ngay đi, giờ cuối của ngươi sắp điểm rồi , nên dọn mình mà đi cho kịp giờ tốt ?

Từ Diện Diêm Quân cười ha hả :

- Ngươi đủ tài ba bảo đảm cái cao ngạo đó chăng ?

Độc Cô Thanh Tùng cao giọng :

- Từ Diện Diêm Quân ! Đừng phí thì giờ qua chuyện phiếm ! Cho ngươi hay, chết đến nơi rồi ! Xem đây !

Năm ngón tay chàng xoẻ thẳng, năm đạo Hàn Man Chỉ bay vút ra như năm mũi tên, mờ nhạt như năm đợt khói lao vào ngực đối phương.

Từ Diên Diêm Quân, như Lam Y Lão Tổ đã nói, là một tay cao cường võ thuật , khẽ chếch bàn tay tả lên, một đợt chưởng phong màu đen sậm vút đi, chiếu thẳng vào chỉ phong như một màn lưới chụp vào năm mũi tên.

Độc Cô Thanh Tùng hừ lạnh một tiếng, gia tăng thâm hai thành chỉ phong lao đi rẹt rẹt, có thể xuyên thủng vách sắt tường đồng .

Hai lực đạo phút chốc chạm nhau một tiếng soạt rất khẽ vang lên, Từ Diên Diêm Quân chỉ chập chờn một thoáng rồi vững bộ lại như thường.

Độc Cô Thanh Tùng hết sức kinh ngạc thấy Hàn Man Chỉ không làm gì nổi lão. Chàng chưa kịp thi triển chiêu công kế tiếp, bên kia, Từ Diện Diêm Quân đắc ý, hét lên một tiếng lớn, cánh tay tả đột nhiên lớn ra hơn hình dáng bình thường, rồi con người lão như mũi tên bật khỏi đường dây bắn nhanh sang Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi thầm nghĩ :

"Lợi hại thật ! Một kẻ có thành tích vang lừng năm mươi năm về trước quả đáng khiếp !"

Tuy nhiên chàng không nao núng, hét to :

- Bay về chỗ cũ !

Một chiêu Thiên Oai Địa Liệt phát ra có cái sức xô ngã núi, đảo giòng sông, cuồng phong nổi dậy ầm ầm, ngăn chận khí thế của Từ Diện Thiên Quân.

Cả hai chỉ cách nahu mấy bước, xuất thủ lại nhanh, không bên nào né tránh kịp, dĩ nhiên lực đạo của đôi bên phải chạm nhau.

Ầm !

Toà thạch thất dao dao chực đổ.

Từ Diện Diêm Quân rú lên một tiếng, thân hình bị bắn vọt ra ngoài khung cửa.

Độc Cô Thanh Tùng cũng không khỏi bị chấn động, song chàng chỉ chập chờn đôi chân một chút, bấc quá chàng dịch bước độ vài tấc mà thôi. Khí huyết trong người chàng vận hành nhanh hơn bình thường một tý.

Chàng sôi giận hét lên :

- Từ Diện Diêm Quân ! Có can đảm hãy đứng lại đó, đừng thừa dịp thoát đi !

Bóng áo màu tro chớp lên, chàng đã vọt mình theo Từ Diện Diêm Quân ra ngoài. Vừa lúc đó, tiếng địch đâu đây văng vẳng loang đến, thoạt đầu nghe nhỏ, dần dần to.

Thần sắc của Từ Diện Diêm Quân trông thê thảm vô cùng. Lão nghe tiếng địch, cố gượng lấy ống địch bên mình ra, thổi hòa lại, thổi không thành điệp khúc nào, thổi cho có tiếng vậy thôi.

Lão cố giương đôi mắt, nhìn Độc Cô Thanh Tùng trừng trừng.

Độc Cô Thanh Tùng lạnh lùng hỏi :

- Lão ác ma định cầu cứu đồng bạn ?

Chàng cười gằn, tiếp :

- Cứ gọi Huyết Ảnh Cung huy động toàn lực tới đây. Độc Cô Thanh Tùng vẫn xem thường ! Đừng mong ai cứu thoát ngươi hôm nay !

Chàng thầm nghĩ :

"Nếu lão dùng tiếng địch liên lạc với đồng đạo, chắc Huyết Ảnh Cung chỉ ở đâu đây, trong vòng tầm tiếng địch, độ mười dặm trở lại. Xa hơn nữa không thể nghe lọt."

Vừa lúc đó, tiếng địch trước lại vang lên, nghe rất rõ ràng.

Không hiểu tiếng địch báo hiệu điều gì, chỉ thấy Từ Diện Diêm Quân lộ sắc hân hoan lên mặt. Lão trở lại hết sức hiền hoà như lúc gặp Độc Cô Thanh Tùng lần đầu.

Lão nhìn sang Độc Cô Thanh Tùng một thoáng .

Độc Cô Thanh Tùng lại nghĩ :

"À ! Có lẽ người tiếp trợ lão sắp đến nơi nên lão phấn khởi như thế ?"

Chàng lạnh lùng thốt :

- Từ Diện Diêm Quân ! Ngươi cũng hiểu mối thù cha làm người ai cũng phải trả, trả bằng mọi giá, kể cả giá sinh mạng của mình ! Độc Cô Thanh Tùng này dĩ nhiên không ngoài công lệ đó ! Ngươi còn lời nói cuối cùng nào, cứ tỏ ra, kẻo muộn !

Từ Diện Diêm Quân trầm gương mặt :

- Độc Cô Thanh Tùng, ngươi có tuyệt kỷ gì cứ dở ra hết. Chỉ có cơ hội duy nhất này cho ngươi báo thù, đừng để mất mà hối hận !

Độc Cô Thanh Tùng hết sức kinh ngạc, không hiểu sao bỗng dưng lão lại nói thế ? Chàng trố mắt hỏi :

- Ngươi nói thế có ý tứ gì ?

Thay vì đáp, Từ Diện Diêm Quân bật cười ha hả, khí sắc của lão đã khôi phục hoàn toàn, lại có phần kiêu hùng hơn.

Độc Cô Thanh Tùng bực tức gằn giọng :

- Ngươi cười ? Ta chỉ sợ rồi phải khóc ngay giờ đây !

Từ Diện Diêm Quân lại cười một thôi dài, đoạn cao giọng thốt :

- Cho ngươi hay ! Vạn Cực Đế Quân đã chiếm ngôi vị Võ Tôn rồi ! Kể từ giờ phút này, ta có thể bằng vào uy thế của Vạn Cực Đế Quân mà hiệu lịnh võ lâm thiên hạ. Tiểu tử ơi ! Ngươi có thể là địch thủ của toàn thể võ lâm không ? Chống cự với ta, là chống cự với toàn thể võ lâm đấy !

Độc Cô Thanh Tùng lùi nhanh ba bước, hét to :

- Vô lý ! Không thể nào có việc đó được !

Từ Diện Diêm Quân thản nhiên :

- Tuổi tác ta như vầy, lại lừa gạt một tiểu tử như ngươi sao ?

Độc Cô Thanh Tùng rịn mồ hôi ướt trán, chàng nghĩ rằng nếu thực sự Vạn Cực Đế Quân lên ngôi Võ Tôn thì hiển nhiên Lam Y lão tổ và Địa Tướng chiến bại rồi. Chàng khẩn cấp vô cùng.

Chàng thấy rằng thời gian không cho phép chàng dây dưa mãi với Từ Diện Diêm Quân được nữa, phải dứt khoát với lão bằng cách này hay bằng cách khác, rồi còn lo liệu đến đại cuộc.

Chàng gằn giọng :

- Từ Diện Diêm Quân ! Ngươi nhất định không cho ta biết Huyết Ảnh Cung ở đâu ?

Từ Diện Diêm Quân điềm nhiên :

- Tiểu tử đừng mong !

Độc Cô Thanh Tùng cười rợn :

- Ta bắt ngươi làm con vật tế điệu vong linh Gia Gia ta !

Không chần chờ nữa, chàng vận khởi Hoá Huyết Thần Công, toàn thân biến đỏ rực từ đầu đến chân, đôi mắt sáng quắt như hai ngọn đèn, chiếu thẳng vào mặt đối tượng .

Từ Diện Diêm Quân trông thấy chàng biến mình đỏ rực, chẳng những lão không tỏ vẻ gì khiếp sợ, lại còn bật cười cuồng ngạo :

- Tiểu tử ! Thảo nào mà ngươi chẳng tự tôn tự đại, vọng động hành tung . Thì ra ngươi học lóm ở đâu được Hóa Huyết Công ! Ta bảo thật với ngươi, cho dù Đế Quân đích thân thi triển môn công đó cũng vị tất đã làm gì ta nổi, huống hồ gì ngươi ?

Nhưng lão lầm !

Lão chưa dứt câu, màu đỏ rực trên người của Độc Cô Thanh Tùng mờ dần, theo đó thân thể của chàng cũng mờ dần, sau cùng chỉ còn là cái bóng, một cái bóng màu hồng như màu máu nhạt.

Đến lúc đó, Từ Diện Diêm Quân mới giật mình kêu lên :

- Huyết Ảnh Tử !

Lão hoảng sợ nhảy trái về phía sau, xa hơn mười trượng. Lão càng nhìn chàng càng kinh sợ thêm, lão kêu luôn mồm :

- Huyết Ảnh Tử ! Huyết Ảnh Tử !

Huyết Ảnh Tử mà cũng là Độc Cô Thanh Tùng trầm lạnh giọng, nhẹ thốt :

- Muộn cho ngươi rồi !

Như bóng theo hình, chàng đuổi sát Từ Diện Diêm Quân đang quay mình chạy chết. Trong thoáng mắt, chàng đã chận đầu lão.

Không rõ chàng xuất thủ cách nào, chỉ nghe một tiếng rú lên rồi Từ Diện Diêm Quân bị nhất bổng lên, bay vèo trở lại thạch thất.

Tấm ván đậy bên trên miệng hố dịch sang một bên, luôn bóng máu và Từ Diện Diêm Quân đều rơi xuống Minh Đầm.

Một tiếng chỏm vang lên, nước đầm bắn tung toé, mặt đầm xao dợn một chút rồi lặng im.

Một lúc sau, có hai bóng người xuất hiện tại Minh Thất, nhưng chỉ có một thinh âm vang lên. Âm thinh đó của Độc Cô Thanh Tùng. Chàng vừa kêu gọi hồn cha vừa khóc.

Lâu lắm một thinh âm khác tiếp theo :

- Độc Cô Thanh Tùng, nếu ngươi có lòng nghĩ rằng ta lập danh không phải để ta đã thành danh rồi chết. Ta đã trải qua thiên nguy, vạn khổ, nếu ngươi nghĩ được như vậy thì Từ Diện Diêm Quân này xin hứa từ nay sẽ cải tà quy chánh vĩnh viễn không can thiệp đến việc giang hồ.

Độc Cô Thanh Tùng không hồi đáp lại lời van cầu của kẻ chiến bại mà chàng định làm vật hy sinh tế điện vong linh Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong.

Báo thù cha, bắt được kẻ thù rồi, ngoài cái việc cắt đầu thù lấy tim gan thù tế điệu hồn cha chàng còn làm gì khác hơn ? Chính chàng muốn giết kẻ thù trước mặt cha nên mới chịu khó mang Từ Diện Diêm Quân tới đây, nếu không thì chàng đã hạ thủ rồi.

Bây giờ, kẻ thù có xuống nước van cầu, chàng tha được chăng ?

Từ Diện Diêm Quân nài nỉ tiếp :

- Tiểu hiệp ơi ! Tiểu hiệp muốn biết Huyết Ảnh Cung ở đâu, ta cần gì phải dấu giếm nữa ? Huyết Ảnh Cung cách đây độ ba đỉnh núi, toạ lạc trong Thần Bí Cốc. Nếu tiểu hiệp hứa tha chết cho ta, ta sẽ vẽ hoạ đồ giao cho tiểu hiệp đi tìm.

Độc Cô Thanh Tùng vẫn không đáp. Chàng cứ gọi hồn cha, cứ khóc kể.

Chàng báo cáo :

- Gia Gia ơi ! Gia Gia an giấc ngàn thu, Gia Gia nhắm mắt với niềm vui ! Con trẻ đã bắt được kẻ thù đây rồi ! Con trẻ sẽ hành hình nó trước mặt Gia Gia, xin Gia Gia chứng kiến !

Trên giường lạnh trong Minh Thất, xác của Thánh Kiếm Vũ Sĩ nằm dài, nơi đầu giường có hai người quỳ, một là Độc Cô Thanh Tùng, một là Từ Diện Diêm Quân bị chàng điểm vào ba yếu huyệt.

Độc Cô Thanh Tùng khóc chán, kể chán rồi đứng lên. Bao nhiêu đau thương đã với theo giòng lệ đổ, chàng lắng dịu tâm tư, cất giọng hết sức trầm tĩnh hướng sang kẻ thù :

- Từ Diện Diêm Quân ! Giờ đây ngươi đã biết thế nào là mạng của một người ! Ngươi còn mong gì nữa chứ ? Ngươi đã giết chết cha ta, chết rồi mà chẳng nói làm chi, còn mẹ ta ngươi giam cầm ở đâu ? Ngươi hãy nói , nói rồi ta sẽ giành cho ngươi một cái chết êm thắm nhẹ nhàng. Ngươi đừng quên còn nhiều thúc bá của ta chịu chung số phận với Mẹ ta !

Từ Diên Diêm Quân lạnh lùng đáp :

- Họ bị quản thúc tại Huyết Ảnh Cung !

Độc Cô Thanh Tùng gằn giọng :

- Huyết Ảnh Cung ở đâu ?

Từ Diện Diêm Quân vẫn lạnh lùng :

- Tại Thần Bí Cốc !

Độc Cô Thanh Tùng nhẫn nại trước thái độ nhát gừng của đối phương :

- Thần bí Cốc ở đâu ?

Vẫn với giọng nhỏ giọt đó, Từ Diện Diêm Quân thản nhiên :

- Qua khỏi nơi này độ ba ngọn núi !

Độc Cô Thanh Tùng ghiêm nghị :

- Đáp rành một chút đi lão ác ma !

Từ Diện Diêm Quân không nhìn chàng :

- Thả ta ra hay không ? Ta cần biết điều đó !

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Đừng mơ nữa !

Từ Diện Diêm Quân cũng cười mỉa :

- Ngươi cũng đừng mơ ! Ta không mơ sống, ngươi đừng mơ đến Huyết Ảnh Cung .

Độc Cô Thanh Tùng bật cười ghê rợn , chàng đưa một ngón tay vận khởi Hàn Man Chỉ Công vẽ một đường nơi lưng Từ Diện Diêm Quân, máu theo dấu vẽ chảy ròng ròng.

Lão thét lên một tiếng hãi hùng, toàn thân run rẫy như chạm điện.

Độc Cô Thanh Tùng lại vẽ một đường nữa, rồi tiếp thêm một đường nữa. Lão rú lên từng hồi theo mỗi lần vẽ. Lão đau đớn lắm nhưng lão không đến nỗii hôn mê, không phải lão giỏi chịu đựng mà chỉ vì Độc Cô Thanh Tùng chưa muốn làm chết lão

Có lẽ chàng đắn đo, không biết nên tha lão để lão chỉ Huyết Ảnh Cung nơi nào hầu đến nơi cứu mẹ, hay là phải giết lão để trả thù cho cha.

Nghĩ đến cái thảm tử của cha, chàng sôi giận lên liền , Chàng rít lên :

- Gia Gia ơi ! Hồn có thiêng hãy nhìn con chặt cánh tay lão độc vật đây !

Chàng dựng đứng bàn tay, dùng sóng chặt mạnh xuống ngay chỗ vai Từ Diện Diêm Quân.

Từ Diện Diêm Quân rú lên một tiếng, ngã vật ra hôn mê liền. Máu từ vết thương trào ra, gặp khí lạnh của Minh Thất , đông lại ngay, không chảy nổi thành vệt dài.

Phát tiết được phần nào cơn uất hận, Độc Cô Thanh Tùng thở phào mấy hơi, nhưn gkhi nhìn xác cha trên giường lạnh, chàng liên tưởng đến cảnh thảm khốc do bọn Huyết Ảnh Cung dành cho ông, cũng như cho Mẹ, cho Dì chàng, cho các vị thúc bá chàng , niềm uất hận lại dâng lên, chàng quắc mắt, cắm chặt tay, vận công đấm xuống đầu Từ Diện Diêm Quân, kêu một tiếng bốp.

Đầu của lão ác ma có là bằng sắt cũng phải bẹp dí huống hồ bằng xương, bằng da ? Óc trắng lẫn máu hồng dưới sức ép của nắm tay bắn vọt ra bốn phía, đông lại thành khối to khối nhỏ trông khủng khiếp lạ.

Thanh toán xong Từ Diện Diêm Quân, chàng liền hóa thành Huyết Ảnh rời Minh Thất, đến Minh Đầm, lên tòa nhà đá.

Chàng vừa ra khỏi miệng đầm, bỗng nghe bên ngoài có tiếng gọi :

- Tiên sư dùng tiếng địch bảo đến đây có việc gì chăng ?

Không cần suy nghĩ, Độc Cô Thanh Tùng cũng biết ngay kẻ đến bên ngoài là người của Huyết Ảnh Cung, lập tức chàng núp vào một bên cánh cửa, giả sử lúc đó chàng không núp cũng không ai trông thấy chàng vì chàng đã biến thành Huyết Ảnh, mờ mờ nhạt nhạt, lại ở trong tòa thạch thất, ánh sáng không đầy đủ như bên ngoài. Song bản tính dè dặt, vã lại chàng chưa quen ý thức biến thể, vẫn tưởng mình còn là một xác thân bằng xương bằng thịt, nên chàng cẩn thận như vậy.

Dĩ nhiên, kẻ vừa đến không thể phát hiện được chàng.

Độc Cô Thanh Tùng muốn quan sát tình hình bên ngoài ra sao. Vì không thể nhìn thẳng ra cửa, chàng bay người lên nóc, bám sát vào một xiêng nhà, theo lỗ hổng nhìn ra, thấy một bọn người áo trắng, trạc dưới ba mươi, mặt mày thanh tú, đứng thành hàng ngũ đàn hoàng, vẻ cung cung kính kính. Chàng đếm tất cả là hai mươi bốn tên.

Chàng thầm nghĩ:

"Nếu ta ẩn thân theo bọn này ta sẽ biết được Huyết Ảnh Cung ở nơi nào. Song, ta có thời giờ theo chúng không ? Hiện tại Lam Y lão tổ và Địa Tướng không chiến thắng nổi Vạn Cực Đế Quân, hai vị đó đã bị hạ sát hay mang thương tích trầm trọng mà bỏ dở cuộc đối đầu ? Tình trạng của họ ta cần phải biết rõ mới được."

Đến Huyết Ảnh Cung cũng cần, mà tìm gặp lai hai vị tiền bối cũng cần, hai điều ấy, điều nào cũng dành phần ưu tiên hết thành Độc Cô Thanh Tùng bối rối, không biết phải nhất định như thế nào ?

Trong khi chàng đang phân vân, bọn áo trắng lại cao giọng gọi vọng vào:

- Tiên sư ơi ! Bọn hai mươi bốn tinh tú chúng tôi từ Huyết Ảnh Cung đến đây, chờ lịnh Tiên sư phán lịnh !

Chúng gọi, trong toà thạch thất còn ai đâu đáp lời chúng ? Ba Hồng Y Gứ Giả táng mạng, tám Hắc Y Tôn Giả táng mạng, luôn đến Tiên sư của chúng cũng táng mạng , bọn áo trắngnày có gọi đến muôn đời cũng chẳng ma nào đáp ứng .

Về phần Độc Cô Thanh Tùng, lòng chàng rối như tơ vò, muốn đến Thanh Thành sonngay, lại sợ mẫu thân, di nương và các vị thúc bá ngộ hại. Còn như muốn cứu những người bị nạn thì làm sao chiếu cố đến tình trạng của Lam Y lão tổ và Địa Tướng lão nhân ?

Chàng khổ sở vô cùng vì vấn đề nào cũng quan trọng như nhau cả !

Thời gian lúc đó về chiều, ánh dương đã chếch về tây, trong chốc lát hoàng hôn xuống, báo hiệu đêm về.

Hai tên Bạch Y Tinh Tú gọi mãi chẳng nghe Từ Diện Diêm Quân lên tiếng, tách rời đồng bọn tiến tới , còn độ mấy bước nữa đến cửa, dừng lại .

Độc Cô Thanh Tùng thu người lại, thầm nghĩ :

- Không nên để chúng trông thấy mình. Giết bấy nhiêu người kể cũng quá lắm rồi. Nếu bắt buộc phải giết thêm hai mươi bốn tên này nữa thì chẳng hoá ra mình hung tàn như Huyết Ảnh Tử kia sao ? Dù có vì thù nhà sâu nặng tới đâu cũng không nên dùng Hoá Huyết Công sát hại kẻ thù như vậy, nhất là đối với những kẻ vô can, bất quá là làm theo mạng lịnh thượng cấp sai sử.

Huống chi chàng trông thấy dong mạo của bọn này không lộ vẻ gì chứng tỏ chúng có tâm địa hung ác, chàng đâu nỡ hạ thủ đoạn với chúng, dù chàng thi thố một tuyệt học nào khác ngoài Hóa Huyết Công ?

Chàng lại nghĩ :

"Nên tha cho chúng lần này, dù tất cả những người trong Huyết Ảnh Cung đều đáng tội chết đối với ta ."

Nghĩ vậy, chàng bất động, cố giữ không để cho chúng phát hiện ra chàng .

Hai tên Bạch Y Tinh Tú do dự một chút đoạn bước đến cửa, vừa gọi :

- Tiên sư ơi ! Tiên sư ? Tiên sư ở đâu ?

Dĩ nhiên chúng không thể phát hiện sự có mặt của Độc Cô Thanh Tùng trong toà thạch thất.

Bỗng vừa lúc đó, có tiếng người bên ngoài dõng dạc tuyên bố :

- Đế Quân sai mang Kim Bài đến đây truyền lịnh cho mời hai mươi bốn tinh tú và bảy mươi hai Âm Sát cấp tốc phải đến Vọng Nguyệt Bình tại Thanh Thành Sơn ngay bây giờ cho kịp có mặt trước canh ba đêm nay để cùng năm trăm đồng đạo trong võ lâm ủng hộ Đế Quân lên ngôi Võ Tôn. Còn các vị tiên sư và hàng Tôn giả thì ở lại bảo vệ cung thất .

Lời tuyên bố đó khiến Độc Cô Thanh Tùng lấy quyết định ngay. Chàng nghĩ :

"Hừ ! Vạn Cực Đế Quân khoan đắc ý ! Dù sao cũng còn có Độc Cô Thanh Tùng này chứ ! Đây là cơ hội ngàn năm một thuở, ta sẽ đối trước quần hùng trong thiên hạ, khai trừ ngươi khỏi hàng ngũ giang hồ, buộc ngươi phải đền tội ác gây nên trong mấy mươi năm qua !"

Trong tình thế hiện tại, chàng phải đình hoãn cuộc hành trình về Huyết Ảnh Cung cứu Mẹ và các người thân, chàng phải có mặt ở Thanh Thành Sơn trước nửa đêm nay, càng tới sớm càng tốt.

Hai tên Bạch Y tinh tú nghe lệnh, rút lui ra khỏi toà thạch thất liền.

Đột nhiên có tên kêu lên :

- Trời ! Tám vị Tôn Giả của bổn cung đều bị giết ! Kẻ nào hạ thủ tàn độc thế ?

Nghe tiếng kêu đó, Độc Cô Thanh Tùng nhận ra thinh âm rất quen thuộc. Động tính hiếu kỳ, chàng ló đầu lên nhìn qua lỗ hỗng xem cho biết quả thật kẻ đó là ai mà trong lúc bất thần, chàng không nhớ ra liền.

Vừa ngóng nhìn ra, bất giác chàng kinh hãi, kêu khẽ :

- Du Văn Bân ! Du Văn Bân nhập bọn với lũ này ! Trời ! Có lẽ nào con trai của Thương Minh Khách Du Tuấn Hùng lại đi đầu hàng địch, làm thuộc hạ cho địch sai sử ?

Chàng không dám nghĩ xa nữa, bởi chàng cảm thấy quá xót thương cho vong hồn Thương Minh Khách Du Tuấn Hùng !

Bên ngoài, Du Văn Bân nghe tin đó, sôi giận phi thường, hắn quát to :

- Kẻ nào dám hạ thủ sát hại tám vị Tôn Giả của bổn cung ? Kim Bài Lang Quân nhân danh Võ Lâm Tôn Chủ yêu cầu các vị Tinh Tú cho biết gấp sự tình !

Hắn có cái vẻ hách dịch như một khâm sai mang thánh chỉ đến biên thùy cho một tổng trấn !

Độc Cô Thanh Tùng biết rõ, Kim Đảnh lịnh bài có ba chiếc. Nếu Du Văn Bân được giao phó một chiếc, chắc anh hắn là Du Văn Tuấn cũng được giữ một chiếc, và sung chức Kim Bài Lang Quân như hắn.

Chàng căm giận vô cùng, tự thốt :

- Du Văn Tuấn, Du Văn Bân ! Các ngươi hủy diệt thanh danh của Song Phi Khách rồi ! Tội nghiệp thay cho bậc anh hùng cái thế sanh con phản bội, không nghĩ tới thù cha lại đi tôn thờ kẻ địch !

Chàng giận run lên, nghiến răng ken két giải ngay Hoá Huyết Công, biến hình trở lại như thường, từ trên nóc nhà nhảy xuống ung dung bước ra khỏi toà thạch thất, thay lời bọn Nhị Thập Tứ Bạch Y Tinh Tú đáp :

- Giết chết tám tên Hắc Y Tôn Giả của Huyết Ảnh Cung , chính tại hạ đây !

Chàng dù bước đi ung dung song lúc chúng không ngờ nên chẳng ai để ý đến chàng. Khi lên tiếng, chúng mới giật mình, quay nhìn lại thấy một chàng thiếu niên có dáng dấp khoan thai , dung mạo tuấn tú, chúng trố mắt kinh ngạc nhìn chàng.

Tự nhiên, hai mươi bốn tên Bạch Y Tinh Tú không thể nhận ra chàng là ai, vì chúng có gặp chàng lần nào đâu ? Chúng toan cất tiếng hỏi, bỗng có kẻ vọt miệng kêu lên :

- Độc Cô Thanh Tùng ngươi ! Ngươi ở đây ! Hừ, oan gia gặp oan gia !

Bọn Tinh Tú của Huyết Ảnh Cung nghe kẻ đó gọi tên Độc Cô Thanh Tùng, chúng kinh hãi lùi lại mấy bước, chúng tự hỏi :

- Độc Cô Thanh Tùng đã bị Tiên sư đánh rới xuống Minh Đầm chết mất xác rồi, sao còn xuất hiện tại đây ?

Chúng nghĩ, tám vị Tôn Giả của Huyết Ảnh Cung là hàng sư huynh đệ của Vạn Cực Thiên Tôn, vũ công ghê gớm vô cùng thế mà còn bị Độc Cô Thanh Tùng sát hại cùng một lúc thì chúng làm sao địch lại chàng ?

Chúng sợ hãi, lo âu ra mặt !

Độc Cô Thanh Tùng nhếch nụ cười lạnh, không lưu ý đến bọn Tinh Tú, chàng từng bước một hướng đến Du Văn Bân. Chàng cất giọng hết sức bình tĩnh, thốt :

- Xa cách Du huynh không mấy tháng, chẳng ngờ hiện tại Du huynh lại sung chức Kim Bài Lang Quân, thân cận Võ lâm Tôn Chủ ! Vinh diệu thay ! Đệ kính lời mừng Du huynh đấy !

Du Văn Bân có ngu gì mà không biết Độc Cô Thanh Tùng châm biếm hắn. Hắn cười lạnh, không đáp, lại hỏi vặn :

- Độc Cô Thanh Tùng, vũ trụ mênh mông song giáp vòng rồi cũng gặp nhau, oan gia gặp oan gia, ngươi có lời gì nói với ta chăng ?

Độc Cô Thanh Tùng vờ không hiểu đối tượng muốn nói gì . Chàng trố mắt :

- Du huynh nói thế có ý tứ gì ? Độc Cô Thanh Tùng nầy nương nhờ trong Bạch Mã trang hơn mười năm dài, không giờ phút nào đệ quên được ơn nặng như núi của nhị vị Trang chủ, còn Du huynh là bậc ân huynh của đệ, đệ có bao giờ dám vô lễ với Du huynh đâu ? Tại sao hôm nay, gặp nhau đây, Du huynh chẳng mừng thì thôi, lại còn bảo oan gia gặp oan gia ?

Du Văn Bân thấy cái vẻ giả vờ của Độc Cô Thanh Tùng càng sôi giận :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Ngươi đừng làm bộ làm tịch vô chi ! Cái vụ tên ăn mày nhỏ tại thành huyện Vu sơn ngày trước đâu còn là một bí mật nữa ? Chính ngươi đã thú thật tại Vạn Cực Cung rồi kia mà ! Oan có đầu, nợ có chủ, ngươi tự nổi lửa thiêu thân, đừng có trách ta vô tình trở mặt ! Hãy nạp mạng đi cho ta khỏi nhọc ra tay !

Du Văn Bân lúc đó mặc chiếc áo dài màu bạc, trong hắn có oai khí vô cùng !

Chuyện cũ tại thành huyện Vu Sơn, Độc Cô Thanh Tùng cho là nhỏ mọn, chàng đã trừng trị anh em họ Du như vậy kể cũng xứng đáng lắm rồi, nên không còn nhớ đến làm gì nữa. Bất ngờ, giờ đây Du Văn Bân lại nhắc đến , lại nhớ đến thái độ kiêu kỳ cao hảnh của họ, chàng sôi giận lên.

Chàng càng sôi giận hơn, nghĩ rằng đáng lý anh em họ biết lỗi mà sửa mình cho xứng đáng là con của bậc anh hùng quán thế, trái lại họ vẫn cố chấp, nuôi mãi căm thù. Chẳng những thế, họ lại còn đi xa hơn nữa, quên mất cái nhục bại của cha, cam tâm khuất phục làm nô lệ kẻ đã gây ra cái chết thảm của cha, con người như thế còn ai dung dưỡng được ? Chàng căm giận, gằn giọng :

- Du Văn Bân, ngươi đừng quá cao ngạo, xem dưới mắt không người ? Ngươi có quên chăng lúc ta còn tại Bạch Mã trang, anh em ngươi ức hiếp ta ra sao ?

Du Văn Bân bỉu môi :

- Hạng người như ngươi , còn bảo ai trọng vọng ? Nếu biết phận mình thì chẳng bao giờ ngươi mở miệng oán trách ta được !

Độc Cô Thanh Tùng bỗng nhiên cười lớn :

- Khuất thân tôn thờ kẻ thù, làm nhục chí khí của cha, hành động như ngươi vậy mới là kẻ có thân phận trọng vọng à ? Phụ thân ngươi chết nơi tay Vạn Cực Thiên Tôn, mà ngươi lại có thể cúi đầu vái lạy Vạn Cực Đế Quân là cha của Vạn Cực Thiên Tôn được à ? Thật ta nghĩ tủi cho vong hồn Thương Minh Khách biết bao !

Du Văn Bân thẹn đỏ mặt. Thẹn quá thành uất hận, hắn vọt mình tới, cách Độc Cô Thanh Tùng độ trượng, quát to :

- Câm mồm ngay, tên đê tiện !

Độc Cô Thanh Tùng bậc cười ha hả :

- Du Văn Bân ! Ngươi sợ ta nói nhiều ! Ngươi là một tên vong bổn, quên cái nhục của cha, tôn thờ kẻ thù ! Vong hồn phụ thân ngươi sẽ hận ngươi , thiên hạ vũ lâm sẽ khinh bỉ ngươi . Ngươi là tên súc sanh, không hơn không kém !

Du Văn Bân hét lên một tiếng, song chưởng cùng loạt vung ra, một đỏ hồng, một đen sạm .

Độc Cô Thanh Tùng còn lạ gì lối tấn công hỗn tạp đó ? Chàng đã gặp bọn Hồng Y Sứ Giả sử dụng Hóa Huyết Công và Hàn Âm Công rồi trong một thế đánh hỗn tạp.

Ở đây, chàng lấy làm lạ là chỉ trong mấy tháng mà Du Văn Bân lại luyện được hai môn tuyệt kỷ. Chàng muốn thí nghiệm xem hắn đã đạt được đến mức độ nào, nên không né tránh chỉ vận dung năm thành lực đánh ra một chưởng Cửu Âm.

Kình đạo vừa phát xuất, Độc Cô Thanh Tùng cảm thấy chưởng lực của đối phương hết sức mãnh liệt ào ào cuốn tới như núi đổ biển tràn, đồng thời chàng nghe mùi máu tanh phảng phất trong không gian lạnh lùng.

Chàng giật mình không dám khinh thường nữa, vội gia tăng thêm hai thành lực, đẩy mạnh Cửu Âm Thần Chưởng vút tới .

Bùng !

Độc Cô Thanh Tùng bị chấn dội mạnh, chân chập choạng lùi, lùi mãi độ năm sáu bước mới dừng lại được.

Du Văn Bân dùng toàn lực đánh ra hai chiêu cùng một lúc đẩy bậc Độc Cô Thanh Tùng lùi lại xa, hắn cũng bị chấn dội phần nào phải lùi lại hai bước.

Hắn tưởng đâu tài nghệ Độc Cô Thanh Tùng chỉ có thế, nếu hắn tiếp tục tấn công thêm một vài chưởng nữa thì cầm chắc hạ chàng ngay. Hắn đắc ý bậc cười cuồng ngạo, cao giọng thốt :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Nghe thinh danh ngươi chấn động cả giang hồ, tưởng ngươi có ba đầu tám tay gì, không ngờ tài nghệ ngươi chỉ có bấy nhiêu ! Cho ngươi hay hãy cố giữ mình, ta sẽ lấy mạng ngươi trong vòng ba chiêu thôi !

Độc Cô Thanh Tùng để cho mình bị chấn dội đặng đo lường mức độ võ công của Du Văn Bân như thế nào, chứ chàng đâu có phải thua kém gì hắn ? Nếu Du Văn Bân là người sâu sắc ắt hẳn phải nghĩ ra Độc Cô Thanh Tùng có cái gì độc đáo hơn đời nên chủ nhân của hắn là Vạn Cực Đế Quân mới gờm và tìm mọi cách loại trừ chàng cho bằng được. Nếu chàng là một kẻ có tài nghệ suýt soát như hắn thì Vạn Cực Đế Quân làm gì ăn không ngon, ngủ không yên ?

Huống chi tám tên Hắc Y tôn Giả còn phải bỏ mạng trong tay chàng , hắn sức mấy mà dám xem thường chàng ?

Hắn thất bại là do chỗ nông nổi, kém suy nghĩ của hắn !

Độc Cô Thanh Tùng bật cười ha hả :

- Du Văn Bân ! Ta nể mặt Gia Gia ngươi, tha chết cho ngươi lần nầy, nhưng ta kỳ hạn cho ngươi trong vòng ba hôm, ngươi phải ly khai Huyết Ma Bang, nếu không thì đừng trách ta vô tình ! Lần sau gặp, nếu ta nhận ra ngươi không ăn năn hối cãi, ta sẽ thay gia gia ngươi trị tội tên bất hiếu làm điếm nhục thanh danh của tổ phụ !

Du Văn Bân cười lớn :

- Ha Ha ! Chết đến nơi rồi, còn chưa biết, lại to mồm cao giọng, tỏ thái độ ngông cuồng !

Hắn chồm hai cánh tay xuống, tựa hồ vận công, chuẩn bị phát xuất chiêu thế.

Độc Cô Thanh Tùng cũng ngầm vận khởi Đại Đế Thần Phong Chưởng Công, nhưng chàng không biểu lộ một nét gì chứng tỏ đang chuẩn bị, gương mặt thản nhiên, dáng dấp ung dung như người vô sự đứng ngắm trời trăng.

Chỉ có những tay đạt tới mức độ thần nhập ý định như chàng mới giữ được khí sắc bình tĩnh như thế. Du Văn Bân dù có tiến bộ khá quan trọng so với bản lĩnh ngày xưa, song làm gì có nhãn lực nhìn thấu chỗ cao diệu của hạng siêu nhiên ?

Đôi tay của Du Văn Bân dần dần đổi sắc, một đỏ một đen; đôi mắt của hắn dần dần rực sáng, chớp chớp như ngọn lửa bập bùng, nhìn thẳng vào mặt Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng trầm lạnh giọng thốt :

- Ta thừa hiểu ngươi đã luyện được Hoá Huyết Công của Vạn Cực Đế Quân và Hàn Âm Công của Vạn Cực Ảo Nữ, song những tuyệt học đó đêm thi thố với ai khác còn có thể đắc chí chứ đối với ta cầm như vô dụng. Mạng sống của ngươi ta muốn diệt giờ nào tuỳ ý, còn dễ hơn lấy đồ trong túi đấy. Đừng tự đắc mà hối hận muôn đời !

Du Văn Bân hét to :

- Xem nầy !

Vút !

Bàn tay hữu quét gió, tung Hoá Huyết Chưởng Công đánh phía trên, còn tay tả phóng một đạo Hàn Âm Chưởng Khí vào hạ bộ Độc Cô Thanh Tùng.

Một trên, một dưới, một trước một sau, Du Văn Bân đã xuất phát Song chiêu hỗn hợp, cầm chắc thế nào Độc Cô Thanh Tùng cũng bị quật ngã.

Hắn đinh ninh Độc Cô Thanh Tùng sẽ kinh hoàng, bối rối nhảy tránh lung tung, nhưng hắn lầm! Chàng vẫn đứng yên như trồng tại chỗ, chừng như không thấy đối phương xuất thủ.

Thực ra, Độc Cô Thanh Tùng ngầm chú ý đến thế công của Du Văn Bân, song chàng quá tự tin ở bản lĩnh mình, chàng chờ cho kình đạo của hắn đến gần.

Khi thế công của đối phương đến đúng tầm nhất định, chàng hừ lên một tiếng, xử dụng chiêu thế Thiên Oai Địa Liệt trong Thiên Oai Chưởng Pháp, đánh ngay vào đạo Hàn Âm Khí Công.

Cương gặp nhu, cương mạnh hơn nhu, Thiên Oai Chưởng hóa giải Hàn Âm chưởng rất dễ dàng, không gây một tiếng động.

Đồng thời chàng đẩy luôn một chiêu trong Đại Đế Thần Phong Chưởng Pháp phá tan Hoá Huyết Chưởng của Du Văn Bân .

Thần Phong chưởng và Hóa Huyết chưởng chạm nhau, bật thành tiếng kêu nhẹ, song sức chấn dội mãnh liệt vô cùng.

Du Văn Bân rú lên một tiếng kinh hồn !

Convert To PDF - Phương Vô Kỵ
- May 2003 -